

KUTSAL TOPRAKLARIN HEYBETLİ MANASTIRIDIR

DEYRULZAFARAN

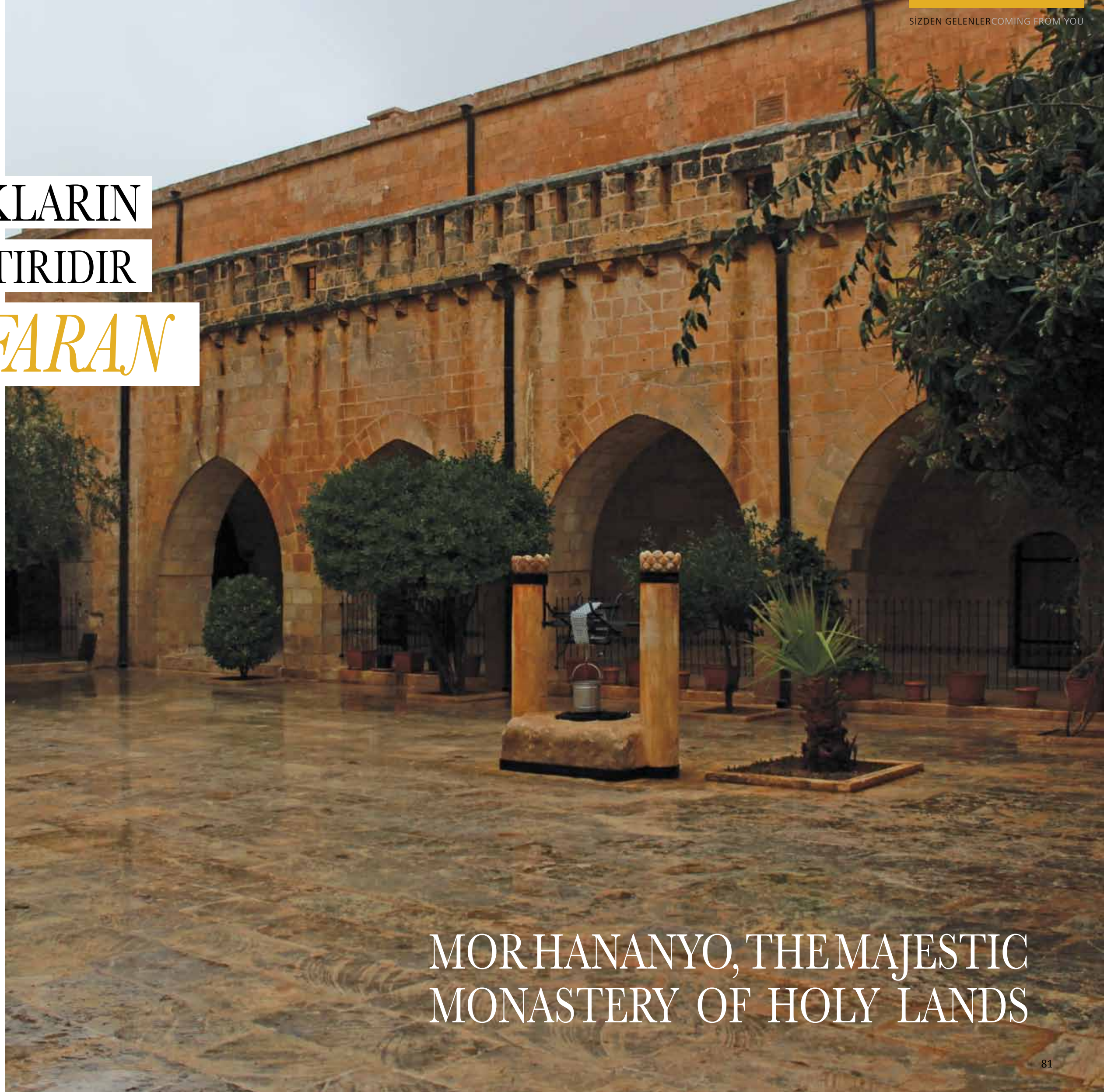
Engin GÜNDÜZ
Personel Sorumlusu
Personnel Supervisor
Mardin Çimento

İsa'dan sonra 5. yüzyılda inşa edilen Deyrulzafaran Manastırı, muhteşem mimarisi yanında Süryani Kilisesi'nin önemli merkezlerinden biri olmuştur.. 1932'ye kadar 640 yıl boyunca Süryani Ortodoks patriklerinin ikametgah yeri idi kutsal toprakların heybetli manastırı.

Manastır, Mardin'in 4 kilometre doğusunda, şirin bir dağ yamacında, Mardin Ovasına hakim bir noktaya konumlanmış. Üç kattan oluşan bu heybetli Manastır 5. yüzyıldan başlayarak farklı zamanlarda yapılan eklentilerle bugünkü haline 18. yüzyılda kavuşmuştur. Farklı zamanlarda yapılan eklentilere rağmen Manastır'ın adeta tek bir zamanda inşa edildiği havasını vermesi, bu eklenti binaları yapan mimarların ne kadar maharetli olduklarını göstermektedir.

Built in the 5th century AD, Mor Hananyo Monastery became one of the important centers of Syriac Church in addition to its fascinating architecture. Until 1932, the majestic monastery of the holy lands was the place of residence for Syriac Orthodox patriarchs for 640 years.

The Monastery is located at a pretty mountainside with the view of Mardin Plain 4 km away from Mardin in the east. This 3-story majestic Monastery evolved into its current form in the 18th century with the additions in different periods since the 5th century. Despite these additions in different periods, the look of the Monastery as if it was built in a single period indicates that the architects who built these additional buildings had such great skills.

MOR HANANYO, THE MAJESTIC MONASTERY OF HOLY LANDS

Manastır, Milattan önce Güneş Tapınağı, daha sonra da Romalılarca kale olarak kullanılan bir kompleks üzerine inşa edildi. Romalılar bölgeden çekilince Aziz Şleymunbazı azizlerin kemiklerini buraya getirerek kaleyi manastura çevirdi. Bu nedenle Manastır, önceleri Mor Şleymun Manastırı olarak biliniyordu. Mardin ve Kefertüth Metropoliti Aziz Hananyo'nun 793 yılından başlayarak büyük bir tadilat yapmasından sonra Ma-nastır onun adıyla, Mor Hananyo Manastırı olarak bilindi. 15. yüzyıldan sonra da Manastır'ın etrafında yetişen ve yapıldığı tarihte harcında kullanılan zafaran (safran) bitkisinden dolayı Manastır, Deyrul-zafaran (Safran Manastırı) adı ile anılmaya başlandı.

Yüzlere yıl önce bu dağlarda safran çiçekleri açarmış. Bu nedende Deyrulzafaran inşa edilirken sıvasında safran çiçekleri kullanılmış, renk versin diye. Safran çiçekleri o yıllarda okadar çokmuş ki renklerini sunmuş Deyrulzafaran Manastırına ve sonrasında terk etmiş bu ovaları. Şimdilerde azlığından dolayı altın değerinde safran.

Kubbeleri, kemerli sütunları, ahşap el işlemleri, iç ve dış mekanlardaki taş nakışları ile insanın ilgisini çeken Deyrulzafaran Manastırı, uzun tarihi boyunca Süryani Kilisesi'nin dini eğitim merkezlerindendi. Bölgeye ilk matbaayı getiren kişi de yine bu Manastır'da patriklik yapan ve 1895'te vefat eden 4. Petrus'tur. 1874 yılında İngiltere'ye yaptığı bir ziyaret sırasında satın aldığı matbaayı 1876 yılında Manastır'a getirmiştir

Manastır bugün de Süryani Kilisesi'nin önemli dini merkezlerinden biridir ama dini eğitim ülkemizde yasak olduğundan manastırda din adamı yetiştirilmiyor. Din adamı olmak isteyen Süryaniler Şama gitmektedir. Mardin Metropoliti'nin ikametgahı olan Deyrulzafaran Manastırı, dünyanın dört bir yanına dağılmış Süryaniler tarafından dua ve bereket almak için ziyaret edilir. Yine binlerce yerli ve yabancı turist, kısa veya uzun bir yol kat ederek Manastır'ı ziyaret etmektedirler.

The Monastery was built on a complex used as a Sun Temple Before Christ and then as a castle by Romans. When the Romans withdrew from the region, Mor Shlemon brought the bones of the saints here and turned the castle into a monastery. Therefore, the Monastery was earlier known as Mor Shlemon Monastery. After a comprehensive renovation starting from 793 by Mor Hananyo, Mardin and Kefertüth Metropolitan Bishop, the Monastery started to be known as Mor Hananyo Monastery. After the 15th century, due to the saffron then raised around the monastery and used in the mortar at the time of its construction, it started to be referred to as Saffron Monastery (Deyrulzafaran in Turkish).

Centuries ago, saffrons used to come out on these mountains. For this reason, saffrons were used in the mortar during the construction of the Saffron Monastery to make them give their color. At that time, saffrons were so abundant that they offered their color to the Saffron Monastery, then took their leave of these plains. Now it is as precious as gold because of its rarity.

Drawing attention with its domes, arched pillars, wooden handworks, stone decoration both indoors and outdoors, Mor Hananyo Monastery was one of the religion centers of Syriac Church throughout its long history. The person who introduced the press to the region for the first time was Ignatius Peter IV who served as one of the patriarchs of the Monastery and died in 1895. He brought the press that he bought during his visit in England in 1874 to the Monastery in 1876.

The Monastery is still one of the most important religion centers of the Syriac Church today, however, as the religious education is forbidden in our country, no ecclesiastic is trained at the monastery. Assyrians who aspire to become an ecclesiastic go to Damascus. Mor Hananyo Monastery, the residence of the Mardin's Metropolitan Bishop, is visited by the Assyrians scattered to the four winds all over the world to receive blessings and benediction. In addition, thousands of local and foreign tourists pay a visit to the Monastery after a short or a long journey.

Güneşin Kutsal Tapınağı

Güneş tapınağı olarak kullanılan bu karanlık odada tek bir pencere bulunur. Bu pencere doğuya bakar. Bu odada güneş ışınlarının girmesiyle kaybolması arasında geçen sürede güneşe tapan insanlar ibadet ederlermiş. Manastır içinde bulunan Güneş tapınağının kuruluş tarihi kesin olarak bilinmemesiyle beraber Milattan Önceki yıllara ve hatta Tarihe Yolculuk Mardin'in kuruluşuna kadarki döneme indiği tahmin ediliyor. Güneş tapınağı, Mor Hananyo Kilisesi'nin doğu köşesinde iki kısımdan oluşmaktadır. Giriş kısmı beşik şeklinde yontulmuş taşlardan olup yüzeyi 30 metrekaredir. İkinci kısım ise 60 metrekare olup dikkati çeken bir tavan yapısına sahiptir Güneş tapınağı. Tavamı oluşturan düz ve iri taşlar geometrik yapıda olup aralarında harç, kum, kireç ve benzeri malzeme kullanılmadan birbirine yaslanmış ve kenetlenmiş durumda yerleştirilmiştir o dönemin mimarları tarafından. Tapınağın doğu ve güney cephesinde kalan iki kuşağın sunak yeri olduğu tahmin edilmektedir. Günümüzde çoğunluğu Irak'ın Şengal bölgesinde yaşamlarını sürdüren ve bölgemizde de yaşayan Ezdiler'in inandığı dini figür Melek Tavis ismini taşıyor. Ezidilerin ahret inançları yok onlara göre dünya sonsuz ve kıyamet yaşanmayacak. Çarşamba gününü kutsal sayan Ezidiler günde 3 kez güneşe dönüp ibadet ediyorlar. Mardin'de yaşayan ve Ezidi olan Meleknaz, yaşadığı kişilerle sorun yaşayınca kaçmış ve Ezidiler için kutsal sayılan Güneş Tapınağı'na sığınarak burada uzun süre yaşamıştır.

Holy Temple Of The Sun

There is only one window in this dark room used as a Sun Temple. This window faces the east. People who worshiped the sun prayed in this room during the period of time when the sunlight entered and left the room. Although it is not definitely known when the Sun Temple within the Monastery was established, it is estimated to date back to the years Before Christ and even to the era when Mardin was first founded. The Sun Temple is comprised of two parts on the eastern corner of Mor Hananyo Church. Its entrance is made of dressed stones in the shape of barrel vault and the surface is 30 m2. The Sun Temple whose second part is 60 m2 has an eye-catching ceiling structure. The flat and large stones that comprise the ceiling have geometrical shape and they were then placed by the architectures in such a way that they interlock and attach to each other without the use of any material such as mortar, sand, lime, etc. The two belts situated in the eastern and southern façade of the temple are thought to be the altar. It is named after the Peacock Angel, the religious figure believed by the Yazidis who mostly live in Sinjar, Iraq as well as our region today. Yazidis do not believe in afterlife, they believe the world is eternal and there will be no doomsday. Adopting Wednesday as their holy day, the Yazidis worship by turning their face to the sun three times a day. Meleknaz, a Yazidi who lived in Mardin, ran away when she went through problems with the people she lived with and took shelter in the Sun Temple which is sacred for the Yazidis.